

ძვერი რინარი

პირა მხ ნაწილად

მონაჭიციობენ:

ხათუნა, ზაზა, ირაკლი, ნიკო.

სენა წარმოადგენს ვერო, დაბალეობას თიხს, თიხის მარჯვენა კუთხეში
ესა რიადი, პილამეში — ღწესრიგულ მიმოფანტული ნახატები და ჩარბობი.
რამდენიმე ნაბი კეფელზეც ჰქონა ძველებური ტატი. მვიდა, სკამზე თიხის
სიძეულია და მოფლელ-ზის იერს აჩვენებს. ნარცხზე — პატარა სამზარეულო,
რომელიც სენაზე სანახევროდ მოხასს.

ნაწილი პიკემლი

1.

ნიკო სეგარტელში ზის და გაზეთს კითხულობს ზაზა ოცასში რადაცას ეძებს, მე-
რე სამზარეულოში ვაღის.

ზაზა. საფერფლე სად არის?

ნიკო. იუ ეწევი ამდენს.

ზაზა. სად არის მღთქი.

ნიკო. იქა დეგს, მაციფარზე, ბარემ გაზიც ჩააქნე, დაობა უკვე. (ზაზა სამ-
ზარეულოდან საფერფლეს გამოიტანა, ფანჯრის რაფაზე ჩამოდებს და
თვითონაც იქვე ჩამოჯდება). ხო-ხო-ხო, რას ურტყამენ ეს ვადა-
რეული სპარსელები?

ზაზა. იმათი ჯიშიც გაწყდა, შენ რა გენაღვდება.

4. დრამატურგია

ნიკო. როგორც ბაბთიარის საავტენტო ოქსიდები...

ზაზა. კარგი რა, მანა... მეტი საქმე არა გაქვს?

ნიკო. (გაზრტის მავრიანზე დადებს) შენ თუ იყო, როდესაც ალა-მამად-
ხანმა თბილისი ააოხრა...

ზაზა. ვიცი, ვიცი... შენ თუ იყო, რაასი მანეთი რომ გაქვს დიდი. (სა-
ფორფელს მავრიანზე გადაგვამს და გვერდით მიუჯდება)

ნიკო. ცოტა იქნა გაიწი, ნუ ამბობოდი. შენი ხნის რომ ვიყავი...

ზაზა. დღისათ მუშაობდი და საღამოს სწავლობდი. მთელ ცხოვრება აწე-
ნებდი, მომავალზე ფიქრობდი...

ნიკო. დიას...

ზაზა. ტიფლონი ხომ დაგიდებს სამაგიეროდ. მავრამ რისთვის. ჩვენ არა-
ვის ვერცხვავთ. ჩვენ ანაფის გვიჩვენებს. აილე ერთხელ ეს ჯერმიდი და
დაურეკე ვიღაც-ვიღაცეებს. ესა ვარ თქო, ისა ვარ თქო. ჩემთან ნუ
ტრამპანობ. მე თავი დამანემე, ჩემი საქმე მე ვიცი.

ნიკო. რომელი საქმე... ზაზა, ოცდახუთი წლისა ხარ, არ დაგვიწყდეს.
ცხოვრება ხომ გინდა.

ზაზა. მერედა როგორ. საკუთარი ხუთოთახიანი მიწა ფინური ავეჯით გა-
წიწიკებულა. ეხომი ბატარა მალა, მალში შედრეფანი, შედრეფანთან
აღმოსავდეთის ქაღალდები და თუთიყუშები, იქვე საცუბლო აუზი...

ნიკო. შავას მოსოვედა უნდა.

ზაზა. გაიღვიძე ადონიზე, ეზოში სამ წიგს დაარტყამ: (როიადის ირ-
გულივ დარბის) ერთი-ორი-სამი, ერთი-ორი-სამი... ვანმკლავო, ჩა-
ისუნაქე, ერთი-ორი-სამი, წინმკლავი, უფრო ღრმად ჩაისუნთქე.

ნიკო. რა გეშველება, მე რომ მიყურებ, დაუმბრდი უკვე.

ზაზა. (მკლავზე ხელს მოჰკიდებს) ერთი-ორი-სამი... ერთი-ორი-სამი...

ნიკო. დღესაც დადი?

ზაზა. (შეჩერდება) ცოტა ნერვები მომეშალა. (გაზრტის აილე) იმანის
ჯარბმა სამი კილომეტრით წაიწიეს... (ჩუმაღ) ააფეთქეს... დაწვეს...
ჩამოაგდეს... დანოცეს... დაჭრეს... გადაკეტეს... გაანადგურეს...

ნიკო. ჯერ აღრეა ხედის ჩაწნევა.

ზაზა. მშინა.

ნიკო. წიღან კვერცხები მოვხარზე.

ზაზა. დიდადი ცოცხადი ტექნიკა, მათ შორის ჩვიდმეტრი ტანკი, სამი
დერბიპორტი და ერთი სახედალი.

ნიკო. საწებლოც გაქვს, ცოტა გვერდი...

ზაზა. (გაზრტის გადახედვით) მართლა რა უნდა ვქნათ, აა?

ნიკო. ნუ გეშინია, გვერდ-ფერს მოსუდემა. შენ ქვერანად იყავი. არ დადიო,
საქმეს მიხედვი, დავით აღმაშენებელი დიდგობის ველს რომ მიუახლოე-
და...

ზაზა. მარგო თუ ნახე?

ნიკო. (მცირე ბაუზის შემდეგ) დიდი ამომაკითხა. რაღა ვება და რაღა
ნაბ-აბასი. სასწრაფოდ გვეკირველო, ქმარი ეწინაგრადში მიფრინავ-
ხო, ავეჯი უნდა შევამართო. მანზე სად გაქვდა ის რკასი მანეთი...
რამდენიმე დღეში მოგართმევთ მეოქი.

ზაზა. გაზაფხულამდე რომ ვესესხოთ ვინმეს? იქნებ ჩამე მოვახერხო...

ნიკო. აწი ჩვენ ფულს ანაფი ვესესხებ. ამოსადროს სამი თვე დაველო-
ბე. ენა ყოველდღე კარზე გადავსა და ისე ბოკს მივუვლო. კონას
გადი კი, მელნი, გადასახდელი ვიქვს, რვა წელი... ჩაი მანზე დადგი.
(ზაზა სამზარეულოში გადის) ასეა, ძმაო, შანშაური და კონიაკი
რომ გიყვარს...

ზაზა. (სამზარეულოდან) ჩაიღანი სად არის?

ნიკო. მავრიანზე დებს. (როიადთან მიდის, აკონებს აილეებს, შემოდის ზა-
ზა) რაღაც მოგიფიქრე.

ზაზა. რა მოგიფიქრე? ეს ფინსიც გაიხეხა, ფესსამედიც გაიხეხა...

ნიკო. მიჭინს, მავრამ ცხოვრება ხომ გვირდა.

ზაზა. მანზე? თფუშ! (ფესსამედიც გაიხეხის და ტასტის ქვეშ შეყრის) მო-
დოსდაბოლოს მიტყვი თუ არა...

ნიკო. (მცირე ბაუზის შემდეგ) ცოტა სულს მოგიტყვამთ.

ზაზა. უნდა ფლოსტიები უნდა ეძებო. ჭიანჭველა მაპოყნინე, მე შენს ბინას
გაპოყნინებ. (ტასტის ქვეშ შეძენება)

ნიკო. როიადი უნდა გავყრიდით.

ზაზა. (თაქისთვის) სულ გადაირია...

ნიკო. ჭინი თაქზე გვეჩვენებ, სასმელ-საჭმელი ხომ გვირდა, ჩაცმა ხომ
გვირდა, დახურვა ხომ გვირდა, მუგომრები ხომ გვირდა.

ზაზა. კლინტი თუ გყავს?

ნიკო. მე უკვე აღარ ვუკრავ არც შენ... მერადაც გაიყიდება. გერმანუ-
ღია. გვეთი როიადი ეხდა... (თაქს გააქრებს) ტუპიდაც გვირდაც. ამო-
ღენა ადგილს იკავებდა.

ზაზა. მერე მავრადე მივაყოლოთ, ტასტიც, აკამიმიც, მეტი რა გვაქვს. ა,
მატილო, შენი კლინტიც, ფესსამედიც, შერანტაც. აი, ვრძელი საც-
ვლები რომ გაცვია, ისიც კარ ფასში წავსა, უცხოეთში... (ბაუზა) აჰ
როიადზე ხომ დედა უკრავდა...

ნიკო. კი, დამარა უკრავდა. მეც ვუკრავდი, შენც... მეც რა მოხდა. ათი
წელია დემს. დემს. დემს. მე კი ეს დემიდი საშინელი მაღიზიანებს.
ერთი სულა მატეს, სხვენსად ჩაქვს ჩამოვიტანო და ნაკუწ-ნაკუწ
დავამსხვრიო.

ზაზა. ვერ გაგიგო. ყოველდღე ააფეთქავებ, უფვი, ფფერები, შარშან ხე-
დოსანსაც ანახე... ვერ გაგიგო...

ნიკო. ვერც მე გაგიგო. შიი უკვე ადუღებულა. (გადის. შემოაქვს ჩაი)
სხვა ვება არა გვაქვს. თავი ხომ უნდა ვერჩინოთ.

ზაზა. ჩემი ბრალია, მამა... არაფერს ვაკეთებ.

ნიკო. ძალიან ცხელია. (ჩაის როიადზე შექმობდა) შექარი?

ზაზა. შექარი არა გვაცვს.

ნიკო. განჯინაში ნახე ან მაცოვარზე იქნება.

ზაზა. არ არის.

ნიკო. არა უნდას. უშაქარად მიტრევინია. მგონი, წყლის ამიწია, ამინდის ბრალია. ხომ არ გაწვიმდა?

ზაზა. აპირებს. გაგიზომო?

ნიკო. არა. საღამოს. (პაუზა. ნიკო ჩაის სვამს და თან განუთს კოთაჯ-ღობს)

ზაზა. არ გენანება?

ნიკო. როიადი?

ზაზა. პო, როიადი.

ნიკო. მიტრევნება, რომ ერთხელაც იქნება ამ თავის უზარმაზარ პირს და-აღებს და ჩაწყობავს.

ზაზა. მამა, ცუდად ხომ არა ხარ?

ნიკო. დამციანი?

ზაზა. რა ბედნიერები ვიყავით, ღვდა რომ ცოცხალი იყო. თქვენ უკრავე-ღით, ხან ღვდა, ხან კიდევ — შენ. ნე კუთხეში ვიჯექი და ვისმენ-ვით. ხომ ჰახსოვს. მამა. რა ნათელი ოთახი იყო, რა სიმშვიდე... მე-რე მე ვხატავდი, თქვენ ცალი თვალთ შემომხედავდით და ჩუმად ილიმებოდით... ნე ეს მიხარობდა... მე ვითომ ვერ ვხედავდით, შენ ღვდას შობდზე კოცნიდი. ღვდა იცინოდა... (პაუზა)

ნიკო. ეზოში ჩავად; ცოქას გავისერიანებ. ეს მავიდა კედელთან მსწი-ზემოთ სახურავი ჩატეხილია. არ გააფუჭოს. შეკრიდა ის დრო. წავი-და. წავიდა.

ზაზა. მადე გაწვიმდება. შორს ნუ წახვად.

ნიკო. და ღაუბრევა მან ადგი თვისი, რამეთუ... (დამარას სურათს შეხე-დავს) შეხედვა, დედაშენიც მერდება.. მშვიდობით საბანო ჯიღოსანნო, დიდრო ბრძოლანო... (ხელს ჩაიქნევს და გადის)

2.

შემოყვანი არაკლი და ხათუნა

ირაკლი. სჯობს სიყოცხელსა ნაზრანსა, სიკვდილი მაინც ძნელია. მშვიდო-ბა სახლსა ამას და ვისთა მღვმურთა.

ზაზა. შემოდიოთ, ახლავე. ეს ფეხსაცმელი სად დავაპარე. (როიადის ქვეშ შეიბრუნებს) ანაც არ არის.

ირაკლი. მე და ხათუნა შემთბვევით კიბოვის პარკში წავაწყვიდით ერთმა-ნეთს. მერე მყუდრო ოჯახური იღიღია მოგვენატრა.

ხათუნა. გამარჯობა, ზაზა.

ირაკლი. რა დავემართა?

ზაზა. ვეცემ. ახლავე. მამატოვთ.

ხათუნა. როგორ დაკვილად...

ირაკლი. შენ, მამა, კარა-თავკომანას ხომ არ თამაშობ.

ზაზა. აფერ ყოფიდა. მამატოვთ. (ჭახტის ქვემოთ ფეხსაცმელს ვაშო-იღებს და იცვამს)

ირაკლი. ორი საათი ვიდუქით ტაქსის ვაჩერებიაზე. ჩვენმა ბიჭმა რომ მო-აღწია, მადევიანი ქალი არ დაგვიღვა წინ? თან ოთხი მაცხეი ეკავა-სუ ერთმანეთის მსყიდვით. ნერვები მომიშალა. პოდა, ავტომუსს გა-მოვყვივით. ავტომუსში კიდევ ერთი ჭიგვა იყო. ცალი თეხი ვარეთ მქონდა, ცალი უკანა სავარძლია ქვემოთ, მარჯვენა ძელი ხათუნას წიღზე და მარცხენა ვიღაც ჭამიჭამა დედაკაცი: ვაგაჩე. (ჭაღადში გახვეულ ბოთლს მადედაზე დაღვამს) ესეც, მუნა რომ მოგვივიღეს.

ზაზა. დაჯვრით, როგორა ხარ.

ირაკლი. ცოტა დასაყრდებელი თუ ვქენება რა გვიჭირს...

ხათუნა. (ორნაც დაბნეულად) ზაზა, როგორა ხარ?

ზაზა. მოხარშული კვერცხივით. საწებელიც გვაქვს, ყველიც. ახლავე მოე-ტან. დაჯექი, ხათუნა. შენ რას შერები. ცოტა ფრთხილად იყავით, კა-რები გუშინ შევღებე.

ირაკლი. (კანებს ათვადიერებს) კარგი ნამუშევარია... ფრთა საოცარი შე-ხამება, თვით ამასაც და იმასაც კი შეშურდებოდა. (ზაზას თეფხით მოხარშული კვერცხები, ყველი, პური და ჭიქები შემოაქვს. ირაკლი როიადს ათვადიერებს)

ხათუნა. ახალი რა არის?

ზაზა. ახალი რა უნდა იყოს.

ირაკლი. შიწყინვადე როიადია. ეგეთი რომ მქონდეს... ძვაკაც, ჩაისა სვამ?

ზაზა. მამანქის დარჩა. სკეპტიკოსი რას შერება. დაწერა თავისი ტრატა-ტი? (ხათუნას) სკეპტიკოსს ხომ იცნობ? ანეროა დაბადების დღე-ზე კინალამ ვაიღებ. მავანთან სუფრაზე ვერ დაჯდები. ვარეკას და ვარეკას.

ხათუნა. ცოდევა...

ზაზა. მეც ნეტოღება. ასიანი გააფრენს. დაჯექით.

ირაკლი. (ავორდს აიღებს) ო, მით კარო ამიკოლო... ო, მით... (წამლე-რებით) სად არის ბატონი ნიკო?

ზაზა. ეზოში ჩავიდა.

ხათუნა. (ირაკლის) არ დამიწყო ენდა ადგრო, სოღეფევიო, მოღეფევიო...

ჩინარე მოცარტი, რამან სეპასტიან ჩაიკოვსკი... დავექი და შვილი-
ანაღ იყავი.

ირაკლი. ღაო, ჩემო ცუნიცუდა გოგო, მადიან ვიყვარებ? (ჭიქას აიღებს)
რას ვგავს ვს?

ზაზა. რამია საჭმე.

ირაკლი. რას ვგავს მეთქი.

ზაზა. ვერ გავიგე.

ირაკლი. ასეთი ჭიქებით მეშვიდე კლასში ვსვამდი. დამწყები ხომ არ ვგო-
ნივარ?

ხათუნა. არ გინდა ზაზა, ნიშნობი ჭიქებია.

ზაზა. მუჭი არა გვაქვს.

ირაკლი. ეს სხვა საქმეა. ხელოვანს ხედნიკელია უხემა.

ხათუნა. რა დამაზია?

ირაკლი. ამ დროს მისი სუდი მშვიდი კუჭით დაყვარებუბისკენ იღვტვის. ეს,
ტავაში, ტავარიში, მობრძანებით, მშვიდობით ქაღწუღო. (ზაზას,
ხემახელა) გადასარევი მაჭურაა, რა წედი, რა გედავები, რა ვტვრი, —
უკუტყვი ქაღები ნაღდად გოგენსაც არ ვკოღებოდა.

ხათუნა. არ მოწებები? რა მოგვიღა.

ირაკლი. ხათუნა, ფრთხილა! ჯერ ცოდისთვის არ მიღადატა... ფუო, რამ
გამასენა. მერ იტყვირეში მყავხარ. რა იცი, საით დამწროდავს სას-
ტიკი ცხოვრების წარი. (კუჭებს ფტქვებს)

ზაზა. (ხათუნას) გუშინ შენაკენ ვიყავი, დილოში...

ხათუნა. მარკოსთან? იყო მოწყენილმა?

ზაზა. ჰო. ცოტა ვიცუკვეთ, ცოტა დადოეთ, მდომად სიგარეტო მოგვიეთ,
დავახათ. (კონიატს ახხამს) მერე ცოდაც ვოდაცას აუბტია, მესე
ნატო დაფრა და იჭირა, მარკოა ჩაყბინა, უჩამ მარკოსთან დარქენა
მოინლომა, ამირანი სკამზე იღვა და ტერენტი ვრანელია დექსემს კო-
თხულომა. მაგნიტოფონი ხომ არ ჩავრთო?

ირაკლი. ჯერ აღრეა, ჯერ ტუჭი, მამო.

ხათუნა. დენონი ხო გაქვს?

ზაზა. გუშინ წაიღეს.

ირაკლი. (ხათუნას) უნდა იცოდე, რომ ახლა იტბაღაღბია მოდაში.

ხათუნა. ვინ წაიღო? ირაკლი, სიგარეტი რა...

ზაზა. არის რა ურთი.

ხათუნა. შინაც? (ირაკლი სიგარეტს აწვეებს)

ირაკლი. ინებეთ, მშვიდობით ქაღწუღო!

ზაზა. რა მნიშვნელობა აქვს?

ხათუნა. იტყვი აქვს.

ზაზა. ეს, ხათუნა, ხათუნა...

ხათუნა. რატომ მიყურებო ისე?

ირაკლი. დროა შეფუდეეთ საჭმელს ამხანაგებო!

ხათუნა. თითქოს არაფერი მესმოდეს.

ზაზა. რა უნდა ვესმოდეს!

ხათუნა. (მეორე პაუზის წემდეგ) დენონიგ მოკვდა. რა საწინდებია.

ზაზა. თქვენს მოსვდას გაუმაბრჯოს.

ირაკლი. ეს, კიბი, კიბი. (ჭიქას დაყენოსა) რაი ვარდლის მღვდარი
ხანდახან სამსაც დაჭერსო. გაუმაბრჯოს.

ზაზა. საწებელიც გვაქვს. ახლაც მოკიტიან. (გაღებს)

ხათუნა. რა კარგი ბიჭია, როგორ უჭირს.

ირაკლი. კიდეც გოგასმ? უტყობა, თქვენი ჩვევა მასთან თხამ შეჭამა.

ხათუნა. რა სუდევი ვარ, რატომ წამოგყვები. ირაკლი, მადიან ვიხლო, არა-
ფერი წამოგყვება. უმრადოა, არ მიინდა, მევბს ნუ დადევ, მადიან
გობოც.

ირაკლი. ღაო, გოგო ტიდიღს რე აღ აბიღებს? მე ამუნა ვარ, მამ-მამ-მამ.

ხათუნა. მადიან გთხოვ. (წემოღის ზაზა)

ზაზა. დეუსაც აფი მტკივა. დამე არ მემინა, სიგარეტს უნდა დავამებო
თავი. გადაიღეთ, რათი ცხარეა... მანდიანების გაწოგაგწინდია.

ირაკლი. ახალი ამბავი გაიგე? ანდოს ღიღაც ფილოსოფოსა უთავებემ, ან-
დრომ კიდევ, მე ისეთი პადი მჭირებმა, კო საჭმეღებო რომ მომინა-
ღებში, მომავლიხ... მოკვდე, დაიწუნა. არ გაინტერესებს კონ ურგემ-
და? ტირფონი, ჩემი მუშობდად რომ ცხოვრობს, ჯვერდით კონბუსში.
ანდროს დაღვა რომ მოუწებმა, იმასთან ალთა ხოღმე, მოკვდე, არ
მოყავს კოლი.

ზაზა. მავას მარტო ცოლი თუ უმეღის.

ირაკლი. ტირფონი იმასის, ეგ რომ ზემთან თავის ნიპიღიშის დადერთხავა,
ერთი კვირა ახრიდან ვერ გამოვდივართ. მე ჩუბო, ვროც შეგვერ-
ვემა.

ხათუნა. ზაზა, შემათს გყავია? მე უკვე დაფთვედი.

ზაზა. მე უთავადეთის მცადია.

ხათუნა. უნდა წაგოგვანო საღდაც.

ზაზა. საწებელიცა, ხო?

ხათუნა. უერჯერთით საიღუმელოა. თუმიცა...

ზაზა. დამავებებს დეუ ხო არა გაქვს.

ხათუნა. მერე გეჭყვი.

ზაზა. კი მატონო. (მეორე პაუზა)

ხათუნა. ზაზა, ხო იცი, შინან მამარემშია მატარა სახლი ავერმენა, შედ
შეღვტს მინას.

ზაზა. მარტოა? აჯანღე რატომ არ მითხარი. მავას რა ფრთია.

ხათუნა. რა ვიცი, დაგვიწყდა. უტომე მავსოღებში ვავალიან. ჩემკარონ
დიდი ქაღურის ხე გვას. ჩემკარის კააღებ დე მინდადინ ზღვაში შე-
ხვად.

ირაკლი. ცხველა არ უნდა იყოს?

ზაზა. რა თქმა უნდა. თორემ ცოტა მსუბუქად, ქვევით მუსიკოსები ცხვე-
ლოვნად. (ჩაქთავს მავნიტოფონს. ხათუნა წამოღვდება. უკუბ ტანსაცმელს
აუჯარბებდა და ტანსაცმელს დაემართა)

ირაკლი. კანიაკოს დღურწივრ ასე იყოს. არა შეჯდა შეწყობა სება, მაგისმ
ძალით აიყვანეს. (გვერდით მოუჯდება) რა მოელოდა, დამანო? გა-
იღიმიე, გაიღიმიე. ტირილი ადვილია. ამა, თუ გაიღიმიე? (ხათუნა ნერ-
ვიუდად იციინის) ასე, ასე. კარგია, ახლა შენს ტვინში ემთავო ხო-
თხბოტებს. გაიღიმიე, გაიღიმიე. ვინც ბევრს იციინის, უფრო დიდხანს
ცოცხლობს. ასე, ასე.

ხათუნა. რა სუფილი ვარ.

ირაკლი. ნიკვარს თვითგონიერება.

ხათუნა. მამატილი, ზაზა, დამანო, ცოტა.

ირაკლი. თუ ზოლომდე დადგე, შენე მატარა სტრატეგიული შეიძლება გამო-
ვატყობთ. (ხათუნა ძალით ააღივებს) ასეა, ზაზა. შენე დანს ცრემ-
ლები ამაოდ არ უნდა დაიღვაროს. (ცადი ხელით შიქას აიღებს) ზა-
ზაა გაუმაჯგოს. (ხათუნას ახმეებს. ხათუნაა სვედება აუჯარბება)
კვარცხი დაეყოფ!

ხათუნა. ვამიშვი! (მაზა მავნიტოფონს გამოირთავს) არ შემიძლია.

ირაკლი. დაწყნარდი, მუტყუნ. თორემ ჩვენი გიტინივით.

ზაზა. წყალი ხომ არ ვინდა?

ხათუნა. ამაზახანო ვაგაფი, ერთი წუთით...

ზაზა. ამაზახანა არა! ფროს ამანოში ვარ ვაზრდილი.

ხათუნა. ღებრთო რას ვგაგარ! (სარკვეში იხედავდა)

ირაკლი. დავისდეთ ქრისტიანულად, რა მოგაყვიათ.

ხათუნა. ახლავე. (სამზარეულოსკენ მიდის) მამატილი, ზაზა... (ვალს)

ირაკლი. კანტეტივით გოგოა.

ზაზა. (ზაიციინებს) ჭეშმარიტად!

ირაკლი. ჩეკიანად თუ იქნები, შენობილია დავითი.

ზაზა. დიდი მადლობა.

ირაკლი. უცოდლო კაცი ხარ, გამოგადგება. (სამზარეულოდან წყლის მუხრილი
იხმის)

ხათუნას ხმა. ზაზა, ზაზა... (ზაზა ვარძის)

ირაკლი. რა მოხდა! (შეშინების გაწევილი ხათუნა) შენ რა, მამა მოაღე?

ხათუნა. რა უბედური ვარ! (დაჯდება) ვამიშვი, სუ მთლად სველი ვარ!

ირაკლი. არ ვამაჯიყო. სუ მთლად. ამა, მარჯვენა.

ხათუნა. ნომშირდი. (შეშინების ზაზა) ზაზა, მამატილი, ეს რა დამანობაა.

ზაზა. შენ ეხლა ვაყოფებ. თნკანი შედა უნდა მოგეშვა. რეში მზადყოფი, და-

მავნიტოფონს რომ შეთქვა. ვერ შეგაყვით. შენ მართლად ვაყოფებ.

ხათუნა. (შეშინების კანკალებს) ჭეშმარიტი მინდობა დამბრძობა.

ირაკლი. თქვენ, შენს სვეტით, აქ დარჩენას ხომ არ აპირებთ?

ხათუნა. როგორ მცოდნა...

ირაკლი. დიანოში: ფიციუების ანთუმა მწვავე ფორნით, რომელიც შეიპ-
დება ტვილის ანთუმაში გადამზარდოს. ასე ვარეთ ვერ ვასწავლავ, აქ
უნდა დარჩე.

ზაზა. (კარგად გამოაღებს) ახლავე. დედაჩემის კაზანს ჩავატყვე.

ხათუნა. ზაზა... არა... არ ვინდა...

ზაზა. (კარგიდან კაზანს გამოიღებს) სუ ვინცსკნია.

ირაკლი. ჩვენ ავაღვთა დავხუტავთ. (შინარქვდება)

ხათუნა. ზაზა, არ მცოდნა, ვაშრემა...

ზაზა. ჩადვი, ჩადვი...

ხათუნა. არა... მართლად არ მცოდნა... (ზაზა კაზანს შეარქვებს)

ზაზა. ვამი ანთუ და სკამზე ვადაპვიდე.

ხათუნა. ზაზა... არა... უბეზულია... დიერო... (სამზარეულოში გადის)

(ხანგრძლივი პაუზა)

ირაკლი. ამ ზოლო დროს ბადაც ცუდადა ვარ. მუშინია, არ ვაგვაფდე. ერთ
ადგილზე ვარ ვაშრემაში. რაღაცას ვემეხ. ზან მგონია, რომ ყველაფე-
რი იხედავდა...

ზაზა. შენ მავშიე მანძე ვაფებს... (შეშინების ხათუნა, აცვია ზაზაა დედის
კაზანს. უბურხუდად დაჯდება)

ხათუნა. უთო ჩავრთე, კაზანს ვაუალოფე და უკუბ ვაშინება... მრცხენია.

ირაკლი. ზაზა, უკუბშენს ვაუმაჯგოს! (მაუზა. უბნოდ ვეამენ) დამანო-
ბით, ნასკამში ვანელოვებთა თუ არა, სამზარეულოში ვაუალოვარ წყლის
დასაღვდად. სინელებში თნკანს მოფუშვებ, ვაშახანს გამოვაღებ და
ტანბილი მიმიხებდა. პირველად რომ ვაფოფე, უკუდა ვაფბე, დედა-
ჩემი მოუღო ლამე თაფზე მაჯგა და შეუერბოდა. მუ ეფოვიებოდი, აწი
არასლოფს დავდეუ მელტი.

ზაზა. დედაჩემი არ კარში ძალიან დამანი იყო...

ირაკლი. თუ ვინდათ, დაგუკრავ რამეს. (ზაზა სავსს დაუქნებს. ირაკლი რო-
დას მიუჯდება. უკრებს)

ხათუნა. ზაზა, თაყს მოუარე, ძალიან ბევრს სვამ. (ზაზა ფანჯარას გამო-
აღებს) წყობს? (თთახში ტარი შემოიჭრება და კანდალი ზემოდან
ფურცლებს გადმოკრთს. ზაზა ფურცლებს დაეყვება) აა, ვაშბატონო,
სამიჯნურო უსტანობია? მანბტი, მანბტი...

ზაზა. მუ არაღინ მწერს წერბდება.

ხათუნა. რა კარგი ბიჭი ხარ, ზაზა.

ზაზა. რატომ ვამცინი?

ხათუნა. თუ ვინდა მუ მოგწერს შენობებს. დაჯდება ჩვენს საბნეს, ვაფბე-
დაც ზღვას, სანამ მოვივბი არ მუტკანება, შენც დაჯდება და დაფ-

წერ: ზაზა, როგორა ხარ. მე კარგადა ვარ. მავრად იყავი. მეტი არა-
ფერი. ხო გაგიხანდავ, ზაზა. ვაიმე, უთო ჩანთული დამჩნია. (სამ-
ზარეულოსკენ გაბრძნის. ირაკლი დაკვრას მწყვეტს და როიადზე დამ-
ხობა)

ირაკლი. (წვირეუ პაუზის შემდეგ) ეხ, კბილი, კბილი... (ზაზა ფურცლებს აკ-
რებს და კარადის ზემოთ დააღვებს) მე ვიქნებოდი ადექსანდრე ჩა-
კელონელი, ეს დამპალო ჭიანჭი კბილი რომ არ მტკიოდა. მე დავი-
პყრობევი სატანტოებს და იმპერიებს, ეს დამპალო ჭიანჭი კბილი რომ
არ მტკიოდა... ერთიც დავასხათ და ერთი იქნება. მე ვიცი, რომ
არაფერი არ ვიცი... ცოდს უნდა გავუყარო, ზაზა.

ირაკლი. მაიას?

ირაკლი. ჯერჯერობით მაიას.

ზაზა. რა მოხდა? სერიოზულად ამბობ?

ირაკლი. ან ესმის... ჩემი არ ესმის... (კონიაკს მოსვამს) შენი დედა კი-
ვატირე, ქაღალტონო ევა. ანდა გვერდით რომ მყავდე, მაგ ვაშლის
ნაყვად მელვარე კუბის ჩაგასხადი ბიჭში და სულ თმეშით დავი-
თრევი კუკის სასაყდლომდე. ანა, ძმაო, ხელოვანმა კაცმა ცოლი არ
უნდა შეირთოს. მორჩა და გათავდა. ავეჯი გვირდაო, ტამტი ვუჩ-
დაო, სარეცხი მანქანა გვირდაო...

ზაზა. ევეც საჭიროა ადამათ.

ირაკლი. მე ძნაო, სხვა ყადობის კაცი ვარ. მე ძმაო, სხვა რამეებზე ვფიქ-
რობ. ხო უნდა ვაიგოს. არ უნდა ჩემთან ცხოვრება? მარში მე ბევ-
რის ატანა არ შემძლია, თავისუფლება მიყვარს. (მყინე პაუზა) ვა-
ფიქრე, დაჯდები, რაშეს გავაკეთებ მეტე, ათასი იდეა მიტრიალებს
თავში. არა! შენი ვიკ ესმის! არავის აინტერესებ! მაგონებ ურახედაც
იქნება და დავწერ, ისეთ მუსიკას დავწერ... მერე აქ ნოვად, ბირვე-
დად აქ დავუკრავ, შეშს თვალწინ. ხომ გჯება ჩემი, ზაზა. ძოთხარე
რომ გჯერა, მითხარი, რომ დავწერ, ნიოხარი, რომ შემძლია...

ზაზა. ჩვენს ხვადინდელ დღეს გაუმარჯოს... (სვამს)

ირაკლი. მე ჩემს თავს ვანადგურებ, ზაზა. ჩემი თავი მგშირია, გავურ-
ბივარ, დავცინი... (შემოდის ხათუნა. ზაზას სათუთად გადასცემს
კამას)

ხათუნა. ეს კამა დედაშენის შემდეგ არავის ჩაუცვამს, არა?

ზაზა. არავის. (კამას კარადაში ჰკრავებს) რატომ მწყითებები?

ხათუნა. არ ვიცი... უცებ ტირილი მოჩინდა...

ზაზა. რა მოგივიდათ, რა საშავშეო შალი გამართეთ. ეს ტირის, შენ ტირი,
დავუდეთ და ვიტირით. კი მატონო, დედა მინდა... (კარზე აკაკუ-
რებენ) ადამთ გასაღები დაავიწყდა... ანდავე... (გადის)

ნიკო კამარჯობათ, ანადაზრევი. გამარჯობათ.
ხათუნა. გამარჯობათ, მატონო ნიკო.
ირაკლი. ხომ კარგად ბრძახებებით.
ნიკო. კმადლობთ, გმადლობთ. ზაზა, არა ვრცხენია? სტუმრები რას იტყ-
ვიან. დეიმი ნაინც აველო. როცა დავილდები, წამოვწყები სოღზე და
მეც ადაგმა მავიწყდება.
ირაკლი. არა უშავს, მატონო ნიკო...
ზაზა. ჩელები არიან.
ნიკო. ფარდობაც გაჭუჭყლიანებულია. ჩვენთან წადი ადრე წყდება და და-
რეცხვას ვერ ვასწრებთ. გვაბატოეთ.
ირაკლი. როგორ გუგაგრებათ, მატონო ნიკო, დამბანდათ.
ნიკო. (ზაზას) რაში მარც გადააფარე.
ზაზა. დავუქი, მანა.
ნიკო. მაბატოეთ! ზაზა, ერთი წუთით. (აგანსყენაზე გამოდინ) რას გა-
დაევი ამ სმას, რა გჭირს. მიშასთან ვიყავი. ერთი კაცი ვიციო, მა-
ვის ვარდა ამ უბანში არავინ იყიდისო. მე თვითონ წამოგყავიო.
მავე მოვად, მცერი ან დალიო. ქოდეა საჯ არს?
ზაზა. მაცივარზე დევს.
ნიკო. სადღაც ანდოს უნდა ცხოვრობდე. საკომისიოში რომ დადოთ, კაი
ხანს არ გაცივდებათ, თანაც პროცენტებს აკლებენო.
ზაზა. არ დაგვიდე, დაბადა მოიხურე.
ნიკო. იქნებ ვაგვიმარხლოა. (მაგინასთან ნიღის, ჭიჭას აიღებს) დავით
ალმაშენიერი ღიდგორის ვედს რომ მიუანდოდა...
ზაზა. შენ არ დალიო.
ნიკო. არა ესვამ, კაცო, სადღეგრძელოს ვამბობ. რომელი საათია?
ზაზა. არ დავაგვიანდეს, ღამდება.
ნიკო. კარგად ბრძანდებოდეთ, მედნიებად... მაბატოეთ, ურემოდ არ მო-
იწყინოთ. (გადის)
ირაკლი. კარგი კაცია მამაშენი. რა სადღეგრძელოს ვსვამდით?
ზაზა. მონადეს გაუმარჯოს.
ხათუნა. მომავალი არ არსებობს. ზაზა, გჯერა, რომ მომავალი არსებობს?
ზაზა. რა ვიცი. ჩემთვის სუდერთია.
ხათუნა. მე მაგალითად, ყოველ საღამოს, ძიღის წინ ვფიქრობ: რა მოხდე-
მა ხვად, რა შეიცვლება, სად წავად, როგორ დავბრუნდები, ვის შეგ-
ხვდები, ვინ გამილიშებს, ვინ დამცინებს...
ზაზა. შენ შეყვარებული: ხო არა ხარ?

ირაკლი. ამა რა გკონია, თუ იცი, ვინ უყვარს.

ხათუნა. მაგას ნუ უსმენ, ხო, მარტალი ვარ, ზაზა. მე სერიოზულად არა-
ვინ მიყურებს. ხან რუგვენი გამომდებს მკლავს და რაღაც სისულე-
ღეება მიუბნება, მე ყურს ვუგდე და ვიყინი, ხან კიდევ ვიღაც სხვა...

ირაკლი. დროზე უნდა გათხოვედი, ჭირიმე.

ხათუნა. მე ისე შეგერკვივ მარტოობას...

ზაზა. და(რა რამე?

ირაკლი. ბლომიად! (კონიაკს ასხამს)

(დაუს)

ხათუნა. ზაზა, რაზე ფიქრობ?

ზაზა. ზანვეშზე... საცოდავებს თუნებ თეთრკანიანების პლაჟზე არ უშეგ-
მენ.

ირაკლი. მარტა? რა საშინელებაა...

ხათუნა. მე კი ჩვენს სახლზე ფიქრობ. ძალიან მომენატრა. ქაფურის ხეც
ნომენატრა. გაყვითლებული მზის ჩასვლაც, როცა წყალი წითლად იღუ-
ბება... ზაზა, ყავა ღო გაძებს.

ზაზა. დასაფქვაგია.

ხათუნა. მე უკვე მთვრალი ვარ.

ირაკლი. ხო არ გეძინებია? (თვალს ჩაუკრავს და ტახტზე ანიშნებს)

ხათუნა. უფიცილი! თქვენ არაფერი უყნისთ! მინ მოსვლა მუხარება, სად იყა-
ვი, ვისთან იყავი, რატომ გვარცხვენ, ამხელა ქალი ხარ... ჩვენს სახლს
მოვაკითხავდი, მაგრამ შორსაა, მთელი ღამე უნდა იმგზავრო. არავის
დანახვა არ მინდა. საღმე მანაც ვადავიკარგო.

ირაკლი. მაში, გამიშვი ამერკვაშითი...

ხათუნა. კონოში არავინ მპატიჟება, წიგნებს უკვე აღარ ვკითხულობ, ტე-
ლვიზორს არ უყურებ. რა ვაკეთო, არ ვიცი. არავინ არაფერს მიკო-
თხეხა. ვზიარებ სამსახურში, ვსვამ ყავას და ვჭორობ თანამშრომელ
ქალებზე. ვის როგორ აყვია, ვინ ვის უყვება.

ზაზა. მე ყავას მოყვებინი... (გაღიას)

ირაკლი. ო, დახედავდი მშვენიერებაზე, უცხო მამაკაცთან ღოჯინში კოტ-
როლის ვერ აიტანს ეს ჩვილი გუფი.

ხათუნა. ირაკლი, რა გინდა ჩემთან?

ირაკლი. მეცინება.

ხათუნა. რაზე გუცინება?

ირაკლი. ყველაფერიზე. ხანდახან მეგონია, რომ მანქანებში ვართ და რაღაცე-
ებს ვიგონებთ. თავის ვასარლობად.

ხათუნა. მერე?

ირაკლი. რა მერე. ზოგჯერ კი მერეცინება, რომ მებერი მავრები ვართ და
აი

რაღაცეების ვახსენებთ ვეღვლით. უკნაურია. რატომ შევხვედით
ერთმანეთს, რატომ მოვედით აქ, რატომ ვსვამთ სადღვეგრძელოებს,
თითქოს გამოვხიზღების გვეშინია... ნუ მიყურებ ასე. პიპოტენულის
კვადრატი უდრის კათეტიბის კვადრატებია ჯამს. დღეს საკმაოდ ცი-
კო კილაპარაკოთ ამინდზე, მოსაგადზე.

ხათუნა. ძალიან გთხოვ, მევს ნუ დადევ.

ირაკლი. არა, ცუნცუდი! ცოტა წაფიროსოფოსება ნერვებს ამშვიდებს. შენ
თავი არ გეტიკინოს, ნუ მისმენ. ყავა დადიე. მერე მიმკითხავე. სვად
ანდროსთან ავიდეთ, შუგ მადრისთან, მანვე უჩასთან. მევირი ვიტი-
როთ - ცოტა ვაკეთოთ. (შემოდის ზაზა)

ზაზა. (ხათუნას) ტყბილი თუ მაგარი.

ხათუნა. მიე თვითონ, ზაზა.

4.

(შემოდის ნიკო)

ზაზა. (ჩუმად) ნახე?

ნიკო. უარი მითხრა, არაფერი გამოვლო. ეგრე იციან, კაცს რომ ახვა ვზა
არა გაქვს.

ირაკლი. დაბრძანდით, ბატონო ნიკო.

ნიკო. ახლავე, ახლავე.

ირაკლი. მიირთვიეთ. (ჭიქას აწვდის)

ზაზა. არ გინდა. წყევა აქვს მალადი.

ირაკლი. თრმოცდაათი გრამი კონიაკი რას უზამს.

ნიკო. ქაღიშვირი სად წავიდა?

ირაკლი. ყავას გუ:მზადებს.

ხათუნას ხმა: ზაზა, ზაზა!

ირაკლი. ზაზა, მიუხმარე, დამაში ითხევი: არ დაეშვას. (ზაზა გადის)

ნიკო. ვისშვირი უნდა ჩამოსულიყო, კარგი ბიჭია. აღმათ ვერ მოიყვად.
დიდი ბოდიში, საჭმელიც არაფერი გვაძებს. ხომ იცით, უძალო ოჯახის
ამბავი. ზაზამაც სამშველი არ დააყენა. ვუძინებთ: მოწყვანე ვინმე
ნორმადური, პატიოსანი, არა და არ შვება.

ირაკლი. დროა, ბატონო ნიკო. ოცდახუთის არი უკვე. მაგრამ უჭირს, გა-
დაწყვებია უჭირს. ქაღებს კი ძკონიათ, ცოლის მოყვანას არაფერი
უნდა, მოგეწონება? მოჰკიდე ხელი და...

(შემოდის ზაზა და ხათუნა)

ხათუნა. (ზაზას) მერე სანაბროზე გაედივართ. ისეთი სიჩუმეა სოღმე,

გინდა დაჯდეთ და სირუმიუს უსმინო. (ფინჯნებს: მაგიდაზე დადებს)
მითრთვით, ბატონო ნიკო.

ნიკო. ყავა შეიძლება. გზადღობით.

ზაზა. ექი! (მცირე პაუზა. უხმოვ სვანურ ფავას)

ნიკო. ზაზა, კობახიასას რა ნიშნის კომენტს ან ეხვედრის...

ზაზა. მამა, შენ ხომ წიწყური ან გოყვას. და ააჭიროთ.

ნიკო. მე ან ვწიწყუნებ. მე ჩემი სინაჩლით ვიციხვით და კმაყოფილი ვარ.

ხათუნა. (ირაკლის) შენ ხომ უნაწრო ყავა გოყვას.

ზაზა. მამა, დარსვენე...

ნიკო. ყველაფერს მოესწრებით. მოსამხრებას საჭირო, რომი ერთ ღვეში
ან აწენებულა. (მცირე პაუზა) ან, ანდა თქვენ მიტყუით: ფული არა
გვაქვს, სოლი თუ ფული არა გვაქვს...

ზაზა. უფლას თუხეშივე ჰკიდობარ.

ნიკო. ზაზა, მეტი არ დადიო.

ზაზა. პო, პო. გაგიგე, გავიგე. მეტი არ უნდა დავალიო. წიგნი უკვედელი
უნდა გავიბარსო. სამსახური უნდა დავაწყო. ცოტაც გავძებნი, ცოტაც
გამოვძებნი. ცოტაც მოვითმინო. მეტი ყველაფერი იქნება. როდის,
როდის იქნება ყველაფერი. ან კი საერთოდ იქნება?

ხათუნა. (დაიბნევა) ყანჯარა ხომ არ მივხვრო, ბატონო ნიკო?

ნიკო. არა, როგორც გინებოთ.

ზაზა. მე დღეს მიხდა ვიცხოვრო. მე ერთხელ დავიბადე.

ნიკო. გაბრახებულე ახადგაზრდები ჩვეყანას: ვერ ამხენებენ. თქვენ უხოვ-
რებას დავიხვითი იწყურო. სიგარეტი მოვიტო. მარტო ერთი ღვერა.

ზაზა. მე ქვეყნის ამხენებას არ ვაპირებ. (სიგარეტს აწვივს. ნიკო დიდ-
ხანს უკიდებს)

ხათუნა. ზაზა, რა მოგივიდა.

ნიკო. თქვენ არაფერი გწინათ!

ზაზა. რა უნდა გვწამდეს. (პაუზა, ჩუმად) ამ სახლში ყველაფერი დაძვედ-
და. ჭერბაც, ნატიკაც, როგორც, შენც, მეც...

ხათუნა. ზაზა, დავწინარდო, რა მოგივიდა, სირცხვილია.

ზაზა. (ნიკოს) ხოლო შენ...

ნიკო. მე თავი დამანებე, მე ვიცოდი, რასაც ვაკეთებდი. თქვენ ეხვედრ
იცით.

ზაზა. სისხრი დაღვანე ხომ? მერღვა რისთვის? რკინაჯის საღაროში ური-
გოდ რომ აიღო ზეიდი არა? რისთვის? რისთვის? (ხათუნასკენ
აჩვენებს ხელეშს) ეს ვინვეთური ქალი გაანათებს შენი ტყობილი სიმი-
რის დღეებს. (პაუზა)

ირაკლი. იცით, ბატონო ნიკო, ზაზა რაღაცაში მარბადია.

ნიკო. კი ბატონო. თქვენ მიუგადი დოგოვა გაქვთ. ვერ გაგორავთ ვისთან
რას მოიხაროყვას და გააკეთებთ, რა შექმენით, რა მოიპოვეთ. უხოვ-

რებას ავანად არ იძულებ, შეიღო! თქვენ კიდევ ვაჭირობთ: აი, მე
ამას ვაკეთებ, თქვენ კი ეს მომიტო.

ზაზა. კარგი, მამა ჩვენ ერთმანეთს არ ვუვსობს.

ნიკო. კი ბატონო. არ ვუვსობს. ასე იყო და ასე იქნება. (ხათუნას) ხომ
არ მოიწყინეთ. ჩვენ ყოველდღე ასე ვამართობთ. ვაპატიოთ, არაფე-
რი უკეთესი ზაზა, ძუხვი მანვე ამოგვეტანა. მხოლოდ კვირზე სამა ვის
ვაკეთა.

ირაკლი. (თავისთვის) ყოფნა? ანყოფნა? — საკათხავი ან ეს არის!

ხათუნა. არა უმაცხ, ბატონო ნიკო. ჩვენ ახლობლები ვართ.

ნიკო. (ზაზას) ჩადი, ჩადი. ნუ გეზარება. კონსერვიც ამოაყოფე. ავერ,
ჩანთას მოცკემ. მაგიდაზე დებს. (ორივე ვადას)

ირაკლი. ვადებოვამბუნო?

ხათუნა. აი ასე. ცოტა ხანს ავადე.

ირაკლი. ვისმინეთ, ვა.

ხათუნა. გზადღობით, ავამი.

ირაკლი. ეს ფოთალი რაში გჭირდება, ვა.

ხათუნა. (ფინჯანში ახვედმა) ორი ქალი მოდის. ერთი...

ირაკლი. ერთი შენა ხარ, ვა.

ხათუნა. იცოდე...

ირაკლი. ჩატიუნა, ფრთხილად. რამე ხომ არ გეშედა? (უფრო ახლოს მი-
უჩინდება)

ხათუნა. ვერ გავიგე, რა გინდა ჩემთან.

ირაკლი. სამხრეთ აფრიკის რესპუბლიკა... ან რაზე მოდი, აი, ასე მყავხარ
გამოვძებნო. რატომ გამობინარე. ჩვენ ერთმანეთს ვავუგებთ. ყვე-
ლაფერი ჩუმად და უხმაურად.

ხათუნა. დამბადი. ანც კი გრცხვენიო.

ირაკლი. მე რატომ უნდა მრცხვენოდეს. ვიპზე ნაკლები ვარ, არ დამიწყო
ანდა პოვხარული, მიჯნურიობა, კატილტი... ლამაზად მოთ სომ კარგად
დაცუნცულები კინოვის პანკში. მე ბევრი რამე ვიცი.

ხათუნა. რა შენი ხაქმია, დავცუნცულები და ღვეუდღეობი კიდევ. სხვა რა-
მეცაც ვაკეთებ.

ირაკლი. უკვე ვიცი. შენი კომენტარები ზედმიტარა. (მცირე პაუზა) მამ,
ზაზა გოყვარს და ვიღაც-ვიღაცეებთან... აქეთ ამდროს, იქით ტრი-
ფონი...

ხათუნა. ვარკვიდი! (სიდას ვააწინავს)

ირაკლი. გზადღობით. მე მაგარი ნერვები მაქვს. პიპოტინუშის კვატრატრი
უღრის კატეტირების კვატრატრების ზაზა. ხომ არ მოსწივ. კარგი სიგა-
რეტიო. მე მხოლოდ „მამობროს“ ვეწვივო. აი, საფერფლიც. საფერფლიც
აღამიანის მივობაროა, მე მიღვარს მადლები. მიტყდს უფულოდ სიყვა-
რული, სვეენა-კოცის, მტლამა-მტლამი.

ნიკო. დანჯარა მაინც ვაწოაღეთ. დაიხბრობით. არ ნიავდება ეს ოთახი. რა დასუსტული პაერთა. წყომას აპირებ. ხათუნა სად არის?

ირაკლი. დასარტყად წავიდა, ბატონო ნიკო.

ნიკო. კაცო, ტყეფლონი ავერ არ არის?

ზაზა. აბ მოშაობს.

ნიკო. როგორ თუ არ მოშაობს. ვუშინ გადავიხადე ქირა. (უღრმოდ იღებს. გაკვირვებით) მოშაობს!

ზაზა. მაშინ არ მოშაობდა. გასაგებია?!

ნიკო. შეიძლება. უცებ გამოითადენ ხოდმე. ზაზა, ერთი ეგ ნამცხვარი და-დე სუფრასზე...

ზაზა. ნამცხვარი რად ვინდოდა...

ნიკო. როგორ... ქაღია, პატრივისცემა უნდა. ივრე ხომ არ არის, უღვრა გა-დამივარდა მაცვიფრიდან. უნდა გამაწვევინოთ. დიდი პოდინი. წვიმას აპირებს. ეს მავლიად იქით ვაგწიოთ. ზაზა, მთმუხმარე... (სამივე მა-გიდას ეჯაჯუბრება) ესეც ასე. ახლა მავლივარი.

ზაზა. მაგას რად უნდა სამი კაცო.

ირაკლი. მე მოგეხმარებით, ბატონო ნიკო.

ნიკო. ნუ მოხდებით, ნუ მოხდებით...

ირაკლი. როგორ გეკადრებია... (გაღიან, ზაზა მავლიდაზე დაკრძნობილი სი-ვარტს იწევია)

ნაწილი მეორე

1.

ხათუნა და ზაზა

ზაზა. რატომ დაივდიან ამდენ ხანს. ეიფიქრე, გაიპარა მეთქი. ცოცა გა-რეთ?

ხათუნა. ძაღიან, თქვაპიკვანი ვერ ვიშოფე. მეტე ტყეფლონი დაკავებულა იყუა. ირაკლი სად არის?

ზაზა. სიყვარულს უხსნობან ერთმანეთს. აბ ჭაფხაფო, თორემ გაცვივდები. მე შეწვეული ვარ. ნამცხვარი მიიხრეთ. მაშაჩემს ძაღიან მოეწონე. შენ-თვის ამირტანა. გასინჯე.

ხათუნა. გმადლობ.

ზაზა. სიგარეტოც გამოთავდა.

ხათუნა. მე მაქვს. (ჩანთიდან სიგარეტს ამოიღებს)

ზაზა. (სიგარეტის კოდოფს ატბიანებს. სსრკ ჯანდაცვის სამინისტრო-ვაფრთხილებით: მოწევა ნაგნებდება თქვენი ჯანმრთელობისათვის.

კარგი სიგარეტია. მე ვერ ვშოულობ. შაბათს ყინწვისში მიღებართ. არა?

ხათუნა. პო, აღმათ. ნაცნობი ვამყიდველია. ის მაძღვეს ხოდმე. (კამას უჩვენებს) ძაღიან ეტყობა?

ზაზა. არა... ეს აბაფერი. თუ ვინდა თქვენს სახლს მოვხატავ... (მცირე მა-ქია) მატარა ნკვესისაგათ. ღუთისმშობელსაც დაქსატაც, ნათესაც, მარკოზსაც, დუკასაც, იოანესაც, მაცხოვარსაც დავხატავ. რომელი ვარჩა? ყინწვისის ანგელოზსაც, მადლა, ფრთებგამიღის, თავისუ-ფადა... აი, ხომ გესმის მისი ნაღვლიანი ფრთების შაუილი...

ხათუნა. მესმის... მაგრამ ცარიელი კედელი უფრო დამაზია. შეგიძლია მოე-ღი დღე იჯდე და უყურო. მთელი დღე იჯდე და არაფერი აკეთო.

ზაზა. ნეტა თქვენთან დამასახლა. რა ბეჭნიერი ეიქნებოდი.

ხათუნა. ზეენ იქ ღამეს არ ვათუეთ. სახლი მატარა და ყველა ვემ დავდტე-ვით. ზოგჯერ ბავშვებოც მოდიან ხოდმე. ზეენ ვრთად ეყუკათ, ვნღერივართ. ბავშვები დექსემსაც გვიკითხავენ. მეტე ჩაის ვსვამთ და ნამცხვარს ვაყოფებთ... ხომ წამითვად ჩვენს სახლში, ზაზა, მი-თხარი, რომ წამოხვად.

ზაზა. აუცილებლად, აუცილებლად. (მცირე მაქია) იქნებ კიდევაც შემოყვარ-ვს ვინმე.

ხათუნა. დაიგვიანე. ჩვენ ყველანი შეყვარებულები ვართ. დაიგვიანე. (იცა-რის) თვადები ჩამიწითლდა. ამცენი არასდროს დამიღვევია. მე ვგოუ-ვლები, როცა ვსვამ. შენ არ გინახავს ჩემი სიმთვრადე.

ზაზა. კონიკვა იცის თვადების ჩაწითლება. საღებავიც გადაცხვდია. ასე უფრო დამაზი ხარ.

ხათუნა. შენ რომ ადრე არ დამცინოდი?

ზაზა. აღმათ ოღებსმე დაგხატავ.

ხათუნა. მატყუარა ხარ. რამდენი წელია მპირდები.

ზაზა. სასიკვდილოდ ვაწწიარე ჯულიეტას თეთრ ტახისამოსში. ძაღიან მო-ვიჩევი. როგორც მაშინ... იქნებ კიდევ ერთხელ სცადო, ხათუნა. შენგან უთუოდ ნიჭიერი მსახიობი გამოვს.

ხათუნა. გვიანია. ძაღიან გვიანია. აღარ შემიძლია. არაფერი არ შემიძლია, თავის მოტყუების გარდა.

ზაზა. ნაჭი მართლად ვაქვს. ამას ვერ უარყოფ. თანაც ახადგაზრდა ხარ, ნომ-ხიზდავი.

ხათუნა. (ავლებული ღიმილით) მოგწონებან? (შეშოვიან ნიკო და ირაკლი)

2.

ნიკო. ხათუნადან ნამ წამოვვდიოთ, პირველად ეს როიადი ვიფიქრეთ, ნეტა არაფერი გევადა. როიადი და კიდევ ეს სარკე, სარკე იქიდან წამოვი-

ნიკო. წყვილი ჩანოგველის. მომთაბარესავით დამაქებს ეს ტახტი აწუთ-იწით.
ირაკლი. ბატონო ნიკო, რას მელუნებიათ! ეს რომელი წილი მითვლი ისტორიასა...
ნიკო. სხვა ვხედავ არა გვაქვს... ზამთარი მოდის. მერე რაზე ვაწიონებია. ზა-
ზაგ მუშაობას დაიწყებს. საღამოობით აქ ვიკრიბებოდიოთ ხოლმე,
ვმღეროდით, ვუკრავდით, ესგანდით ჩიანს და ესაუბრობდით ხელოვნე-
ბაზე. დიდი სამთავარი გვედგა. ძველებური. ჩემს დას ვაწყვე. ამ რე-
დადმა ყველაფერი იცის, ყველაფერი ახალაა.
ირაკლი. ბატონო ნიკო... თქვენ... იცით? თქვენ დიდი კაცო ხართ, ბატონო
ნიკო. (რობადზე უთითებს) ანის უასი მამტო თქვენ იღით...
ნიკო. ზაზას ჩემს ნარდა არაღინა ძედას...
ირაკლი. ზაზა როგორმე ვაძღვის, ბატონო ნიკო...
ნიკო. მე არ ვაძიძიებებს გული, შეიღო! (ძაღუბა)
ირაკლი. ყუღს ნე კასესებში!
ნიკო. არა, არა! მადეტიბ ან მითქვამს როგორ გვეკიდებოთ!
ირაკლი. ბატონო ნიკო...
ნიკო. არა, არა... თქვენ თვითონ თუახი გყავთ სარჩენი.
ირაკლი. ჩემი სიმაძირი ფასაბია, ბატონო ნიკო! უხარია როცა ფუღს ღთხოვ
ხოლმე, რაც უფრო მეტს ვთხოვ, უფრო უხარია...
ნიკო. არა, არა... რას ამბობთ.
ირაკლი. ძალიან ვთხოვთ, ბატონო ნიკო! არ ვეწყინოთ! ძალიან ვთხოვთ
თქვენ დიდი აღამიანი ბრძანებებით. თქვენთან რომ მოვად, დაუგარავ
ხოლმე...
ნიკო. ზაზას ეწყინება.
ირაკლი. ზაზას არ უთხარათ, არ არის საჭირო... როცა გვეწებათ, მაშინ წა-
ცემთ. დიდი მადლობა, ბატონო ნიკო.
ნიკო. პინოქით, რას ამბობთ.

3.

ირაკლი, ზაზა და ხათუნა

ირაკლი. (კონიავის ბოთლს ათვადიურებს) არაფერი გვაქვს?
ზაზა. ნამცვარარი მინორაყი. შენს კბილს მთუხებია.
ირაკლი. იქნებ მთელიფეროთ რაზე. ზეგ შაბათია. რა გავაკეთოთ. წკობა,
ქარი. მოწყენილობა. გავეტყუოთ, მღვობრებო, მოწყენილობას!
ზაზა. რა მთელიქრება ჯინდა. გაგყიდოთ სუდი და წაეიდეთ ზღვაზე.
ირაკლი. ამ სიცაყუში. არ გუზარებია?
ზაზა. მართალი ხარ. მანქანა რომ იყოს, მექმის. ხათუნა რას იტყვის.
ხათუნა. წამოდით. საითაც არ უნდა წავიდეთ, ბოლოს მანკე იმ სახელში
მივადოთ. თუ გინდათ მარჯვნივ. თუ გინდათ მარცხნივ, გინდათ პირ-

დაპირ. აქედანაც მოჩანს... ოღონდ ცოტა მაღლა იყურეთ. ირაკლი მა-
ინც ვერ დაინახავს... (თითისწვერებზე დგება)
ირაკლი. ღრუმელი მიშდის...
ხათუნა. მე ახლა ღრუმელს გადავრეკავ...
ზაზა. ვეყოთ რა მაიმუნობა.
ირაკლი. წინაპრებს პატივი ვცეთ...
ზაზა. სადღაც ნახევარი ბოთლი მქონდა შენაბული... (სურათებს გადაადა-
ცემს. იამის ტევეფონის ზარი. პაუზა. ზაზა ხელს მოატრებს. ხათუნა
თავს ჩაღუნავს და შეტრიალდება)
ირაკლი. ზაზა... აიღე...
ზაზა. არ მუშაობს... (მცირე პაუზა. ზარი გაიწყვეტილივ რეკავს)
ხათუნა. ზაზა!
ზაზა. არ მუშაობს მეთუი. გაიგეთ. არ მუშაობს და მორჩა. მარტო ზარი
გამოდის, გაიგეთ. სიცარიელიდან სიცარიელიში. ამიტომ არაფერი ის-
მის. ჩვენი წინაპარი მაიმუნია. (მცირე პაუზა)
ირაკლი. (ფურცელს აიღებს და მაშინვე დებს) უფაღმა ვისმინოს! (ნიკო
კედელ-კედელ შემოდის და ჭერს ათვადიურებს)
ზაზა. გამზიარდებით ხადხო, რა დაგეშართათ. (მაგნიტოფონს ჩართავს)
შეცვარებული ვის არ ყოლია.
ირაკლი. ეს მუხამის. დანქე შოონ. გავმზიარდდეთ. ცხოვრება წინ მიდის,
მაგრამ შეთპოვენს მანც არ ფუცვარვარ. ხათუნა კარგი გოგოა. ხა-
თუნამ ბევრი იმზიარდა. ხათუნას კეთილი გული აქვს. ხათუნას... ხა-
თუნით... ხათუნად... ხათუნო! ენ, ეს დამპალი ჭიანი კბილი რომ არ
მტკიოდეს?!

ნიკო. ხვად კიბეს ვიპოვი, აუცილებლად ვიპოვი. ისევ ის უნამუსო წაათ-
რევეს. ვიპოვი და კარგადაც გამოვდინძლავ. აქ კარგად არის. ჯერ-
ჯერობით არა უშავს.
ხათუნა. ზაზა, მე... წავად...
ზაზა. რა დროს წასვდა. ახლა იწყება...
ნიკო. ზაზა, მკვივარშია რაღაც ბოთლი, ნახე, იქნებ სასმელი იყოს... ესეც
გამოსაცვლიდა...
ხათუნა. არ გინდა მეტი, ზაზა... (ზაზას ნახევარი ბოთლი კონიაკი შემო-
აქვს)
ზაზა. ამას ვუძებო, ვიპოვე!
ირაკლი. ვიცინი, აღარ ვტირი მე!
ხათუნა. ღმერთო ჩემო, ისევ თავიდან... მეც დამიხანი, ზაზა, ბევრი და-
მისნი...
ირაკლი. ძღვეს ვნახე კაცო, რომელსაც სიცოცხლე უყვარს... (ხათუნას) ჯერ
ეს გვეყოფა!

ზაზა. ნაძღვარი მიიწავით! ძეგვი შეატანეთ! კვერცი ვადაკდაპეთ! საწი-
ბედი ვასინჯეთ!

ირაკლი. საინტერესოა, ტრიფონა რას იტყვოდა, ან ჩვენი სვეტიცხოვნი რას
იტყვოდა... იმით არც აწიუნებია, საწამი შეიძლება ასე უაზროდ ცხოვ-
რება... მაგარი წერვები აქვთ!

ზაზა. ნაძღვარი მიიწავით! როგორც მათთვის! კახოვთ, მუგობრები!
(ვადაკდაპებს)

ნიკო. ეხენი მინც ვაგეწია იჭით... (ნახატება ადავებს)

ხათუნა. (ჩუმად სვამს) შენი ადმანის სინძრები მისერავერ შარღვებს.

ნიკო. ნეტა ვინ ცხოვრობს ღება ჩემ სახდში... წითელი კრამიტით ვადავებუ-
რე, მშენავით წითელი კრამიტით.

ხათუნა. (ნაკოსკვებ მიღის და უნძარება ნახატების დადავებაში) ძალიან
მიღვას წითელი ფერი, მატონო ნიკო!

ირაკლი. ზაზა, ხანდახან ისე ფხიზელი ვარ, შეშინია და თავს ვინთვარებ.

არ ვიცი, რისი შეშინია. მინდა თვალში დაეხუჭო, არადერი შესმო-
დეს. ვიცი, რომ თუ ასე გაგრძელდა...

ზაზა. რა მოგივიდა.

ირაკლი. არ ვიცი. არ ვიცი... დიდით რომ ვდგები, მინდა მიხაროდეს, მონ-
და ჯახსადად შევხედო ჩემს ნინოს, ჩემს მატარა ვოვოს, ვეთაშაშო,
ვიკოტრიალო, ვიცინო... მე კი თავი მიმრუსს, ვუდი ხედევილ მიჭი-
რავს, ძღრეს ვსუნთქავ და არაფრას თავი არა მატქს... მარტო ძადი
მინდა!..

(პაუზა)

(მუსიკა თანდათან ძლიერდება. ოთახში სიზმარულ ინადგურებს. სინდრეში ტუ-
ღფლობის ხერი, ღოღხანს, ჭიკლაჯ.)

ხათუნა და ზაზა

ზაზა ღიღხანს ღვს თანჯარასთან. ხათუნას ქოჯა უპირავს და თავდახრალი ეწვეა
სიგარეტს.

ხათუნა. ნატომ მიყურებ ასე? ვაქუდვარ არა, ძალიანაც კარგი.

ზაზა. შეგობელი მივიღად იყო. მე არავინ მატქს.

ხათუნა. და არც არავინ გუყვარს.

ზაზა. და არც არავის უყვარვარ.

ხათუნა. (ირონიულად) მატარა მიჭილ ღაჩადრეს! რა ეშველება! ხომ ვინდა
ამქვეყნად ყველაზე ღამაშ, ყველაზე კმაყოფი ყველაზე...

ზაზა. მოკლადი ამ მიყვარს! ვადავებრვით, ხოლო რაც შეეხება იტყვას...

ხათუნა. ვიცი.

გე

ზაზა. უკვე მოაწირა?

ხათუნა. რა თქმა უნდა. მე არ მრეხვევია, შირიქით.

ზაზა. ეს ყველაფერი ამირჩინე სისულელა.

ხათუნა. რა თქმა უნდა. ტრავდობს ვეძებდი და კომედია გამომვიდა. რა-
ტომ არ იღინა? შენ ხომ ვეთოლი და ვეღობრვდილ მიჭი ხარ.

ზაზა. რა უნდა ვიხარა, შენ უკვე იყო.

ხათუნა. შეგობებს ხშირად განზრან უშვემენ, ზაზა!

ზაზა. მე ჯერ არ...

ხათუნა. (აწიყვტიხებს) შენ ჯერ არ ვესმის, რა არის ქალი, რა არის ნამ-
ედილი, დამანტყვევი სოფარული, რა შეიძლება გააკეთოს ქალი, რომ
მედსაც უყვარს.

ზაზა. მარტალია. მე ჯერ ბავშვი ვარ.

ხათუნა. გოლიქრია ოდესმე, რომ მე მიღვარდი?

ზაზა. რა საჭირო იყო თამაში.

ხათუნა. დიდხანს ნაკასაც ვერ გაიგებ, ზაზა. შენ სხვა საუკუნეში უნდა
გეტხოვრა. მამაშენმა სწორი თქვა. შენ აქ დაილუპები, ზაზა.

ზაზა. შენ ნომატყუე. მუშენებოლი, რომ ანდრო ვიყვარს...

ხათუნა. ნუ მახსენებ...

ზაზა. მუშენებოლი, რომ უნდა გათხოვდე... თან აუცილებლად საზღვარგა-
რეთ, მე მართლა ბავშვი ვარ!

ხათუნა. რა ნეტარებაა, როცა ეილაცაზე მრუნავ, ვილაცაზე ფიქრობ, მა-
შინ, როცა ირგვიც აუტანედი სიფარბედეა, როცა არავის არ ჭირდე-
ბი. მამატრი, ზაზა.

ზაზა. სუდ ეს არის?

ხათუნა. ღიან, სუდ ეს არის.

ზაზა. შერე?

ხათუნა. ყველაფერი დამთავრდა. მე თავს არ ვაცოცებ. არც არადვინ ვნა-
ნობ. მე თავგადასავლი ვარ. ეს სისულელე მატრი ჩემთვის მოვიგონე.
მე მჭირდებაოდა.

ზაზა. ხათუნა, ჩვენ ყოველთვის მეგობრები ვიყავით, მე...

ხათუნა. ვიცი, ზაზა.

ზაზა. მომისმინე.

ხათუნა. ჩემთვის ანავის არასოდეს უკითხავს, რა მატუხებდა, რა მტკიო-
და, რა მინატრდა. ყველან ბყდრენებდ ვარყენებდი თავს. ღამადვების
დღეების არ ვაცდებოდი, ვასველებების და მანაშვილებს მითუმიტქეს,
ყველან ჭირისუფალი მე ვიყავი. ჩემთან ვერ არასოდეს ანავინ მოსულ-
და; ხედი რომ ჩვეტიდა და თუნდაც ვინოში წავევანე, ზაზა, ამ სუ-
რათს წავედები.

ზაზა. პო, ხომ ვარსუტი.

ხათუნა. ვმადლომი. (მგორე პაუზა) რა საშინელებაა. ყველაფერი დამთავრდა.

ზაზა. (ცდილობს გაიღვიძოს) თქვენს სახლში ახლა საოცარი სიტუაცია იქნება.

ხათუნა. (ხერხეულიანი სიტყვებით აუტყვიანობს) თავს ძვირს იტყვიან ან არსებობს, ზაზა!

ზაზა. როგორ თუ არ არსებობს?!

ხათუნა. მთა, არ არსებობს! მე მოვივლი.

ზაზა. აბა მამაჩემო?

ხათუნა. (ფანჯრიდან იხედვება) რა დამაწად წვიმს. ჩვენ კი ურამანუთის-თვის უცხოებაში ვართ. ცვედიანი უკსოვრა ვართ. ეს სახლი არასდროს არ აშენდება, ზაზა. დამოუკიდებელი, არასდროს არ აშენდება. იმიტომ, რომ ვერ მოვივლით, იმიტომ, რომ იმ სახლში მართლაც ვითარდები. დიდი დანაშაულია იმანამდე მარტოა ციხისთვის წყნარად და თავისუფალი ხდება. მართლაც მოსულან მავშვეები

ზაზა. რატომ მავშვეები, ხათუნა?

ხათუნა. მართლაც გეუბნები, ზაზა. ჩვენ არც მამათს მივდივართ ყინულის-ში, არც ავტომობილს ვერბრავთ ხოლმე. წარმოიდგინე, რომ ყინულის საერით არ მიწახვას — დამაწადი, ყუილყუილ ფოთლებით მოფენილი ყინულები! (იღვინის) ვხედავთ მცოცხლეები ავტომობილში და ფანტას ვთამაშობთ. მე ჩემი ცხოვრებას ვამაყობ. ესე იგი, შენ უნდა გააკოცო, თვალებში. შენ უკანა ნაგარბელებს ზიხარ და სიკვდილს ეწვევი. მცოცხლეები იყინიან და მაქვსებენ! ხო ზღაპარია, ზაზა!

ზაზა. ცუდად ხომ არა ხარ. წყალი ხომ არ გინდა. ასევე მოვიტან.

ხათუნა. არა... ჩვენი ყურადღება წავადო ყინულისში, ვერასოდეს დაგსდებიან ავტომობილში ერთად, ვერასოდეს გავიციანებთ გულწრფელად, იმიტომ რომ უცხოები ვართ, იმიტომ რომ ერთმანეთი არ გვჭირდება... რა ვიწრო სათახლია, ზაზა...

ზაზა. ცაბჭზე რამოჯი. ვთხოვ. დაისვენე. შენ გადაადგილი ხარ. ნუ გეშინია. ხედავს ვედაფერი კარგად იქნება.

ხათუნა. ხედავს იგივე განმეორდება. სახლი, სამსახურში, ქუჩაში იგივე უცხოებას სახლებში შეგხვდებიან, ხედავს რამოჯიანებთან, მოგვითხოვენ, გაგიღვიძებენ... ჩვენს სახლს კი არაფერი მოუჭრის, წვიმასა და თოვდში ჩადება, ყუილყუილ ფოთლები: გადაფანავს.

ზაზა. ხათუნა, რომისში...

ხათუნა. როგორ მოგვარდები, ზაზა! ეს უცხოები: ფანჯრებიც მე ვიხედავ, არა-ვითარა მცოცხლარი არ ყოფილა იუჯოსდავითი. მინდობდა, რაღაცით დაგხმარებოდი.. თუნდაც ფანჯრები გამეწმინდა, თუ შენ დააშინებდა, პერანგი გამოეყოფებინა... მაგრამ აქ მოსვლის რატომღაც შეშინოდა.

ზაზა. რატომ, ხათუნა, რატომ, რატომ???

ხათუნა. არ ვიცი.

ზაზა. მამაჩემო.

ხათუნა. მე რა უნდა ვამბოვო. შენ რა შეაში ხარ. სხვა ზაზა არ მქონდა. იმიტომ მოვივლი. მე ვიღუპებოდი, ზაზა...

ზაზა. რა სასაცილოა. თურმე აქამდე არ ვიცნობდი.

ხათუნა. არც ახლა იცნობ, ზაზა.

(ხანგრძლივი პაუზა)

ზაზა. არ შევცოდებს. დამწვიდები. (თმაზე ეფერება)

ხათუნა. მე უკვე ოცნებაც არ ვეძიებ.

ზაზა. თუ ვინდა ჩანს ავტომობილში. რატომ ცახცახებ ასე? ჩვენ...

ხათუნა. ვარდები. მე ახლა ერთი ჩვეულებრივი გოგო ვარ, რომელიც ხვალეან სხვანაირად იფიქრებს, სხვანაირად იცხოვრებს.

ზაზა. ჩვენ...

ხათუნა. (ანწყლიანებს) დამწვიდები, მიტუნავ. მე ხომ ვარყვნილი ქალი ვარ. ასეთი ქალი შენ ან გამოვადვება. ჩვენი სახლი უკვე დაინგრა. ჩვენი ჩიტებიც აღარ მოფრინავენ. სამთარი მოღის, ზაზა, გრძელი და ცივი ზამთარი. (როიანს მიუხედავად) ნუ გეშინია. აწი აღარ დაგჭირდება თავის მოტყუება. შენთანაც მოვალ, როცა მამაშენი სახლში არ იქნება, დიდი ტახტია. როგორმე მოვთავსდებით. (პაუზა) მთა, ასე იქნება. დროა, სერიოზულად შევჩვევო ცხოვრებას. (როიანს სახურავს ახდის) დაღამებულია. მე წავალ. გაცივდება არ მინდა. (შეღიშნული ჩაიკვამს და მავრიდან სივარტის კოლოფს აიღებს) ნახევარი დაგიტოვებ. სახლში აცხვრთი ღერი არა მაქვს. ნახვამღის.

ზაზა. (ყრუად) არა, შენ არ წახვად!

ხათუნა. უნდა წავიდე, ზაზა.

ზაზა. (მკვლავში ჩაავლებს ხელებს) არა, შენ არ წახვად!

ხათუნა. გამიშვი!

ზაზა. ჩვენ ბედნიერები ვიქნებით... არა, შენ არ წახვად!

ხათუნა. გამიშვი... მემინია... (ნელა შემოღის ირაკლი)

ირაკლი. ხაბო, რა უბედური ვარ. მე მათა მიყვარს. ჩემი ნილი მიყვარს. საბედისა რომ ვადვივარ, ნაღვლიანი თვალებით შემომხედავს, ადამიანი ფიქრობს, რომ არ ვადვივარ, მივატოვებ. მე თქვენ ყველანი მიყვარხართ, ძოღით, წვიმაში გავიხვიროთ, დაგსვედეთ, დაგსვედეთ, დაგსვედეთ... მეც ჩემთან წავიდე. ნილი ვნახოთ, რამდენი ხანია ნილისთან არ ვითამაშობ... (სამივენი ერთმანეთს ჩაეხვევიან. შემოღის ნილი. მცირე პაუზა. მიღის როიანსა. ეფერება. მცირე დაჯდება და უკრავს. მხედვება. სიბნელიდან ისმის ირაკლის ხმა)

მე დაწვერ. მუხიკას პატარა ბედნიერ სახლზე... მე დაწვერ, დაწვერ...